

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျော့ပျောင်းစေ

တာဝရ မင်းအတွက်ပါ

ပ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ဝ ခ ခြ ည

အခန်း(၁)

"ဟိတ် မြတ်နိုး"

ဆင့်တီးလိုက်သော ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ သူ့အမည်ကိုခေါ်လိုက်သံ
ကို သူကကြားသည် ။ လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် အသံရှင်သည် မည်သူမည်ဝါ
ဆိုတာ သိသည် ။

လှည့်မကြည့်ဘူးဆိုသော ရည်ရွယ်ချက် မြတ်နိုးသူမှာ မရှိပါ။ ခေါ်သံ
ကြားသည် နှင့် ခေါင်းက ချာခနဲ အသံလာရာဆီသို့ လှည့်သွားသည် ။

ကားစတီယာရင်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ကိုပြီးချို့စွာကြည့်လာသော မျိုးသူရိန်
ရဲ့ မျက်နှာပြီးချို့ချို့ကိုတွေ့ရ သည် ။

"အိမ်ပြန်မလို့ မဟုတ်လား၊ လာလေ ... ကားပေါ်တက်"

"နီးနီးလေးကျန်တော့တာ၊ လမ်းလျှောက်သွားမယ်"

"မြတ်နိုးရယ်... ၊ ငါ့ကားပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ နင့်အသားပဲ့မပါသွား
ပါဘူးဟာ"

"အသားမပဲ့ပေမယ့် စိတ်ညစ်ရမှာ လေ"

"ဘာလို့ စိတ်ညစ်ရမှာ လဲ"

"မေမေက ကိုသူရိန်ကိုမကြည်တာ သိသားနဲ့ "

"လာပါဟာ...ကားပေါ်တက်ပါ"

မျိုးသူရိန်က အတင်းခေါ်နေသဖြင့် မြတ်နိုးသူက ဖွင့်ပေးလာသော တံခါးပေါက်ကနေ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့ မြတ်နိုးအလုပ်ဆင်းတာ နောက်ကျတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် ကိုသူရိန်"

"အလုပ်တွေများ နေလို့ လား"

"အလုပ်တွေများ နေတယ်၊ ဘတ်ဂျက်ပိတ်ခါနီးပြီလေ၊ နောက်ရက် ဆိုရင် အိုဗာတိုင်တောင် ဆင်း ရမယ်"

"မြတ်နိုးပင်ပန်းတာ ကိုယ်တကယ်မကြည့်ရက်ဘူး"

"ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့ ကိုသူရိန် ရယ်၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ ညည်း တွားနေလို့ ဖြစ်မလား"

"ကိုယ်ကတော့ မြတ်နိုးကို မပင်မပန်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာပဲ မြင်ချင်တယ်လေ"

မျိုးသူရိန်ရဲ့ စူးရှသောအကြည့်က မြတ်နိုးသူရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျ ရောက်လာသည်။ ။ မြတ်နိုးသူက သူ့အကြည့်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက် သည်။ ။

"ကိုသူရိန်၊ အိမ်နားထိလိုက်မပို့နဲ့ လေ"

"အန်တီမြင်မှာ စိုးတယ်ပေါ့"

"မလိုလားတဲ့ ပြဿနာတွေ မြတ်နိုး ရင်မဆိုင်ချင်သေးဘူး ကိုသူရိန်

"

"ကောင်းပါပြီ မြတ်နိုးရယ်၊ ဒီအနားမှာ ပဲ ကားရပ်ပေးမယ်၊ မြတ်နိုး

အမေက ကိုယ့်ကိုကြည့်မရ တာ သိပါတယ်ကွာ"

မျိုးသူရိန်က မြတ်နိုးသူရဲ့ အိမ်ရှေ့မရောက်ခင်မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ မြတ်နိုးသူက ကား ပေါ်မှ ဆင်းရင်းနှင့် မျိုးသူရိန်ကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲ ကိုသူရိန်၊ သွားမယ်နော်"

"မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်ရုံးဆင်းမလဲ၊ ကိုယ်လာကြိုမယ်လေ"

"ရပါတယ် ကိုသူရိန်"

မြတ်နိုးသူက မျိုးသူရိန်ကားအနားကနေ အိမ်ဆီသို့ သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။ ။ အိမ်တံခါးဝမှာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မူယာ စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ မြတ်နိုး"

"အလုပ်တွေမပြီးလို့ မေမေရဲ့ ၊ နောက်နေ့ဆိုရင် အချိန်ပိုတောင်ဆင်းရဦးမှာ "

"ဟုတ်ရဲ့ လားအေ"

"ဒေါ်မူယာရဲ့ စူးစမ်းသုံးသပ်သောအကြည့်များကို မြတ်နိုးသူက ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟိုကောင်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောနေတာမဟုတ်လား"

"ဘယ်ကောင်လဲ မေမေရယ်"

"ဘယ်ကောင်ရှိဦးမှာ လဲ၊ မျိုးသူရိန်ဆိုတဲ့ လူငမ္ဘဲပေါ့"

"မေမေရယ် တစ်ဖက်သားကို အဲလို မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောပါနဲ့ "

"ညည်းက ဘာလို့ နာနေရတာလဲ"

"သူ့ကိုငမဲ့ပြောရအောင် မြတ်နိုးတို့ ကရော ဘယ်လောက်ချမ်းသာ
နေလို့ လဲ မေမေရယ်၊ လူတန်းစားအတူတူချင်းကို အဲလိုမနှိမ်ပါနဲ့ လား
မေမေရယ်၊ လူတန်းစားအတူတူချင်းကို အဲလိုမနှိမ် ပါနဲ့ လား မေမေရ
ယ်"

ဒေါ်မူယာရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဒေါသရောင်တွေတောက်လာသည်

။

"တစ်ခြားလူတွေကို ငါမနှိမ်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်ကိုပဲနှိမ်ချင်တာ၊ အနှု
လက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့ ကောင်ကို သိပ်အမြင်ကတ်တယ်၊ တန်ရာတ
န်ရာမလုပ်ဘူး"

"တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ မြတ်နိုးမောလာတယ်၊ မြတ်နိုးနဲ့ ဘာမှ
မပတ်သက်တဲ့ လူအကြောင်း ကိုမြတ်နိုးမကြားချင်ဘူး၊"

"ညည်းကမပတ်သက်ပေမယ့် သူက လာပြီးပတ်သက်နေတာ မဟု
တ်လား၊ အဲဒါကို ငါကလုံးဝ လက်မခံနိုင်တာပဲ"

မြတ်နိုးသူက မိခင်ရဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးနေသော အသံတွေကို
ကျောခိုင်းပြီး သူ့ရဲ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ ရေချိုးရန် ကိုယ်ပေါ်က
အဝတ်တွေကိုချွတ်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လို
က်သည် ။

မြတ်နိုးသူ သိတတ်သည့်အရွယ်ကတည်းက ပုသိမ်မြို့သို့ ဒေါ်မူယာ ကပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ။ မွေးကတည်းက ဖခင်ဆိုတာကို မြတ်နိုးသူမ သိခဲ့ပါ။

မိခင်ဒေါ်မူယာရဲ့ ပြောပြချက်အရ မြတ်နိုးသူရဲ့ ဖခင်သည် သူငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွား သည် ဆိုတာကို သိခဲ့ရသည်။ ။

မြတ်နိုးသူက ပုသိမ်မြို့မှာ ပဲ သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအထိ ကြီးပြင်း လာခဲ့သည်။ ။ တစ်ကျောင်းတည်းသား သူ့ထက် နှစ်တန်းကြီးသော မျိုးသူရိန်နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံး အရွယ်ရောက်ပြီး ဆယ်တန်း(တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း) အောင်ခဲ့ကြသည်။ ။ မျိုးသူရိန်က ဦးလေးရဲ့ ပွဲရုံမှာ ဝင်လုပ်ရင်း အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်၍ ဘွဲ့ရသည်။ ။ မြတ်နိုးသူကလည်း အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသည်။ ။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းနေခဲ့သည် မှာ နောက်ဆုံးနှစ်သို့ပင် ရောက်နေသည်။ ။

မျိုးသူရိန်က မြတ်နိုးသူကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီး မကြာခဏ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ။ မြတ်နိုးသူက တုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းမရှိသေးပါ။ ဒေါ်မူယာက မျိုးသူရိန်မြတ်နိုးသူကို ချစ်ရေးဆိုသည့်ကိစ္စကို သိသွားပြီး မျိုးသူရိန်အား လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

မြတ်နိုးသူကို မျိုးသူရိန်အား သူငယ်ချင်းအဖြစ်တောင် မဆက်ဆံစေချင်ပါ။ ဒေါ်မူယာ လိုချင်သော သမက်အမျိုးအစားတွင် မျိုးသူရိန်သည် ဘယ်လိုမှ ဘောင်မဝင်သည့်သူပါ။

မြတ်နိုးသူက ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အခန်းပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ ညစာစားရန် နူးခပ် သည်။ ။ ဒေါ်မူယာက စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်းကနေ

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေလေသည်။

"ဟိုကောင်နဲ့ တွေ့သေးလား"

"ကိုသူရိန်နဲ့ မြတ်နိုးမတွေ့ပါဘူး မေမေရယ်"

"ညည်းအလုပ်ကို သူမလာဘူးလား"

"မလာပါဘူးမေမေရယ်၊ မြတ်နိုးအလုပ်များ သလို သူလည်း အလုပ်များ တာပဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့နိုင်မှာ လဲ"

"ငါတော့လေ... ဒီကောင်နဲ့ ဝေးရာဆီကို သွားနေချင်တယ်"

"ဘာဆိုလို့ လဲမေမေရယ်"

"ဘာမဆိုင်ရမှာ လဲ၊ လူက နွားပိန်တွယ်၊ ညည်းကိုလာတွယ်နေတာ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ သူ့ကိုညည်းလက်ခံလိုက်ရင် မခက်ဘူးလား"

"မေမေရယ်... ဘာပြုလို့ ကိုသူရိန်ကို ဒီလောက်မုန်းနေရတာလဲဟင် "

"သူနဲ့ မတန်တဲ့ နှင့်ကိုချစ်ရေးဆိုလို့ ပေါ့"

"သူနဲ့ မြတ်နိုးက ဘယ်လောက်များ အဆင့်အတန်းကွာနေလို့ လဲဟင်၊ မြတ်နိုးတို့ က ရရစားစား တွေ့ပါ မေမေရယ်၊ သိပ်ပြီးသွေးကြီးဝင်မနေပါနဲ့ "

မြတ်နိုးက ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေသောမိခင်ကို စိတ်မရှည်တော့၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်ခါမှ ဒေါ်မူယာက ရှူးရှူးရှားရှား ပိုဖြစ်သွားသည်။

"မိမြတ်နိုး...၊ အမေကိုနင်ဘယ်လိုလေသံနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ"

"သူက ဘယ်လောက်လိုက်ပြီး စကားပြောပြော မြတ်နိုး သူ့ကိုလက်မခံရင်ပြီးရောပေါ့၊ နေ့ရှိသရွေ့ သူ့အကြောင်းတွေပဲပြောနေတာ၊ မြတ်နိုး

နားငြီး လာပြီ"

"ဪ နင်ကနားငြီးတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့မှာ တော့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နင့်ကိုပြုစုပျိုးထောင် လိုက်ရတာ၊ အမေရဲ့ စေတနာကို နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘူး"

"အလကားပုတ်ခတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မတန်မရာကြံစည်တဲ့ အဲဒီကောင်ကို ငါသေလောက်အောင် မုန်းတယ်"

"ခက်ပါလား... မေမေရယ်"

လုံးဝလက်မလျှော့သော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး မြတ်နိုးသူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်စမ်းပါဦး၊ မှန်နေအောင်လှတယ်၊ သမီးကို မေမေ ပြုစုပျိုးထောင် လာတာ ဒီလိုလူငယ်နဲ့ ရဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူကိုစိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့ ၊ အမြင့်ကိုသာရောက်အောင် ကြိုးစား၊ သမီးရုပ်က တကယ့်ကိုကတော်ရုပ်"

ဒေါ်မူယာ ကြမ်းတစ်ခါချော့တစ်လှည့်နှင့် မြတ်နိုးသူကို ဆုံးမနေသည်။ ။

"မေမေကတော့နော် ... သူဌေးကိုမှ သမက်တော်မှာ ၊ အဲဒါကို မြတ်နိုးမြဲမှတ်ထား"

မြတ်နိုးသူက မိခင်ရဲ့ စကားများကိုကြားပြီး စားနေသောထမင်းပင် နင်သွားသည်။ ။

သစ္စာ မေတ္တာဆိုသည် မှာ ဒေါ်မူယာအတွက် လုံးဝအသုံးမဝင်သော ခံစားမှုများ ပါလား။ ငွေကိုသာ ကိုးကွယ်နေသော ဒေါ်မူယာကို ဘယ်လို သဘောပေါက်အောင် ပြောရမှန်း မြတ်နိုးသူက မသိတော့ပါ။

"အခုတည်းကပြောထားမယ်နော် မြတ်နိုး၊ ငါသဘောမတူတဲ့ လူကို ယူလို့ ကတော့ မရရအောင် ခွဲမယ်၊ ငါ့စိတ်ကိုသိရင် နင်ဟိုကောင်နဲ့ မပတ်သက်နဲ့ "

"ကိုသူရိန်က မြတ်နိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ မေမေ၊ မြတ်နိုးက သူငယ်ချင်းကိုတောင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် မထားရတော့ဘူးလား"

"ငါမကြိုက်တဲ့ လူဆိုရင် စကားကိုမပြောနဲ့ တော့ မြတ်နိုး"

မြတ်နိုးသူက မိခင်ရဲ့ ရာဇသံကိုကြားရပြီး ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ပါ။ ဒေါ်မူယာသည် သူ့ကိုသိပ် ချစ်သည် ။ သူတစ်ယောက်တည်းဒုက္ခခံပြီး မြတ်နိုးသူကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည် ။

မိခင်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို မြတ်နိုးသူနားလည်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကျရောက် လွန်းသော မိခင်ရဲ့ စေတနာကို မနှစ်မြို့သော်လည်း တွန်းလှန်ဆန့်ကျင်နိုင်စွမ်း မြတ်နိုးသူတွင် မရှိပါ။

"မေမေကသမီးကို ဆင်စီးမြင်းရုံတာပဲမြင်ချင်တာ၊ ဒီဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ မနေချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဆင်းရဲတွင်းထဲက မေမေတို့ တွယ်တက်နိုင်ဖို့ က သမီးကလေ့ကားပဲ၊ မေမေတို့ ဘဝ ချမ်းသာကြွယ်ဝ အောင်လုပ်ရမယ်ဆိုတာသမီးရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ သံမှိုစွဲသလို မြဲမြံမှတ်ထားနော် "

သူ့ကိုသိပ်ချစ်လွန်းသော မိခင်သည် ၊ တရားမျှတမှုမရှိသော်လည်း မြတ်နိုးသူက အပြစ်မတင်ရက် ပါ။

စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို မြတ်နိုးသူက ဆေးကြောသိမ်းဆည်းလိုက် သည် ။

အခန်း(၂)

ဒေါ်မူယာက ပွဲစားအလုပ်လုပ်၍ ဝင်ငွေက မဆိုးလှသော်လည်း သူ
ဌေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မြတ်နိုးသူရသောလခနှင့် သူ့ရဲ့ ဝင်ငွေပေါင်းလျှင်
သားအမိနှစ်ယောက်မကြောင့်မကြ စားသောက်နေထိုင် နိုင်သည် ။ ကို
ယ်ပိုင်အိမ်ရာလေးရှိ၍ နေရေးထိုင်ရေးက ဒုက္ခမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ သည် လိုဘဝမျိုးမှာ ဒေါ်မူယာက မမွေ့ပျော်ပါ။
ကျေနပ်တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်းမရှိပါ။ လူတန်းစေ့နေရသည် ကိုပင် လွန်
စွာဆင်းရဲလှသည် လို့ ခံယူထားသည် ။

သိပ်ချစ်သော သမီးမြတ်နိုးသူကို သည် ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ချင်သည်
။ သူ့ဆီမှာ ရှိသော အစွမ်းအစများ နှင့် အမြင့်ကိုတွန်းတင် ပေးချင်သည်
။ ဒေါ်မူယာရဲ့ အကြီးမားဆုံး အပြင်းထန်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်က မြတ်နိုး
သူသည် အလွန်ချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရရှိရေးပင်။

မြတ်နိုးသူက နောက်တစ်နေ့အချိန်ပိုဆင်းရဲမှာ မို့ မိခင်ကိုနောက်ကျ
လျှင် စိတ်မပူရန်မှာ သည် ။

"မေမေ ... ညနေ မြတ်နိုးနောက်ကျမှာ နော်"

"အချိန်ပိုဆင်းရဲမှာ ဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်မေမေရယ်၊ မယုံရင် ရုံးကိုဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ"

"အေးလေ ... ဆင်းရဲတယ်ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့"

"အပြန်မိုးချုပ်မှာ ၊ တစ်ယောက်တည်းပြန်လို့ ဖြစ်မှာ လား"

"ဖြူဖြူတို့ နဲ့ အတူပြန်မှာ ပါ မေမေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ "

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြူဖြူသည် သူနှင့်အတူ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည် ။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် သိပ်မဝေးလှသဖြင့် ရုံးပြန်နောက်ကျသည့်အခါများ တွင် အဖော်ရသည် ။

မြတ်နိုးသူက ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး အလုပ်ဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည် ။ လမ်းထိပ်မှာ မျိုးသူရိန် စောင့်နေသည် ကိုတွေ့ရသည် ။ မြတ်နိုးသူကို တွေ့သည် နှင့် မျိုးသူရိန်က အနားသို့လျှောက်လာသည် ။

"မြတ်နိုး ... တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဖြူဖြူရော"

"သူကသွားနှင့်ပြီ"

"ကောင်းတယ်"

"ဘာကောင်းတာလဲ ကိုသူရိန်"

"သူအနားမှာ မရှိတော့ မြတ်နိုးကို ကိုယ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်တာပေါ့"

"ဘာလဲ ကိုသူရိန် ... ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖွင့်ဦးမလို့ လား"

"ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နေ့စဉ် ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ထုံမွန်းထားတဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ပါ"

မျိုးသူရိန်ရဲ့ စကားကို မြတ်နိုးသူ သဘောကျပြီး ရယ်သည် ။ သိပ်ကို လှပလွန်းသောမျက်နှာလေး ကို မျိုးသူရိန်က တရှိုက်မက်မက် ကြည့်လိုက်သည် ။

"မြတ်နိုးရယ် ... ကိုယ့်ကိုဘယ်တော့မှ တုံ့ပြန်မှာ လဲ"

"အဲဒီစကားတွေကိုပဲ ထပ်တလဲလဲမေးနေတာ မမောဘူးလား ကိုသူရိန်"

"ဟင့်အင်း ... မြတ်နိုးမဖြေသေးသရွေ့ မေးနေမှာ ပဲ၊ အခုလိုတစ်နေ့ တစ်ခါ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန် တိုင်းနာရီတိုင်း မေးနေချင်တာ"

"ခက်ပါလား ကိုသူရိန်ရယ်၊ မြတ်နိုးက ကိုသူရိန်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲခင်တာ"

"ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒါမှ မဟုတ်ဘဲ"

"အဲလို မြတ်နိုးနောက် လိုက်မနေပါနဲ့ ကိုသူရိန်ရယ်၊ မေမေမြင်သွားရင် အကြီးအကျယ်ပြဿနာ ပဲ"

"သိပါတယ်၊ မြတ်နိုးရဲ့ အမေက ကိုယ့်ကိုလုံးဝကြည့်မရဘူး မဟုတ်လား"

"အင်းလေ ... ကိုယ်က သူလိုချင်တဲ့ သူဌေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်သာပိုက်ဆံချမ်းသာရင် မြတ်နိုး အမေက ချက်ချင်းကြီးတောင် ပေးစားလိုက်ဦးမှာ "

"အဲဒါလဲ သူ့ကိုအပြစ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ မိဘမေတ္တာကိုး"

မြတ်နိုးသူက မိခင်ဘက်ကာကွယ်ပြီးပြောသည်။ ။

"မြတ်နိုးရဲ့ အမေက မြတ်နိုးကို ရောင်းကုန်လိုသဘောထားနေတာ၊ ဈေးအမြင့်ဆုံးနဲ့ ရောင်းဖို့ ချိန်နေတာပဲ"

"ကိုသူရိန် မေမေ့ကိုဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"မှန်တာပြောတာလေ"

"မေမေ့ကိုအပုပ်မချနဲ့၊ မြတ်နိုးမကြိုက်ဘူး"

အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပေမယ့် မိခင်ကိုပုတ်ခတ်ပြောနေတာ့ မြတ်နိုးသူက မခံနိုင်ဘဲပြောလိုက်သည်။ ။

"မြတ်နိုးက စိတ်ဆိုးလား"

"ကိုယ့်အမေကိုပြောတာ စိတ်မဆိုးဘဲရှိပါ့မလား"

"ဒါဆို ဆောရီးကွာ"

"ကဲ ကိုသူရိန်၊ ရုံးနားရောက်နေပြီ၊ ပြန်ပါတော့၊ သူများ တွေမြင်ရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်နေကြ ဦးမယ်"

"ရုံးထဲလိုက်မယ်လေ"

"ဘာလို့ လိုက်ဦးမှာ လဲ"

"ဖြူဖြူနဲ့ တွေ့မလို့ "

ဖြူဖြူနှင့်တွေ့ရအောင် လိုက်မည်ဆိုတော့ မြတ်နိုးသူက မတားသာတော့ပါ။ ရုံးခန်းထဲအထိ မျိုးသူရိန်လိုက်ဝင်လာသည်။ ။

"ဟယ် ... မြတ်နိုးက ကိုသူရိန်နဲ့ စုံတွဲခုတ်လာတာကိုး"

မြတ်နိုးသူရဲ့ မျက်နှာလေးက ဖြူဖြူရဲ့ စကားကြောင့် ရဲတွတ်သွားသည်။ ။

"မိဖြူ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ပါးစပ်ကိုက စည်းကမ်းမရှိဘူး"

"ဖြူဖြူရေ ... အထင်ကြီးမနေနဲ့ ဦး၊ နင့်သူငယ်ချင်းက ငါ့ကိုသိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး "

မြတ်နိုးသူက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး လက်မှတ်ထိုးရန် အရာရှိရုံးခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ မြတ်နိုးသူကိုကြည့်ပြီး ဖြူဖြူနှင့် မျိုးသူရိန်က ရယ်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုသူရိန်၊ ရွှေစွန်ညိုက ဝဲနေရတုန်းလား"

"ဟုတ်တယ် ဖြူဖြူရယ်၊ သူ့ဆီကအဖြေကို ငါဘယ်တော့မှ ရမလဲမသိဘူး၊ သူ့အမေကြီးက လည်း ငါ့ကိုဆို ခါးခါးသီးသီးပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... သိပ်ကိုအခြေကြီးနေတာ ကိုသူရိန်ရဲ့ ၊ သူ့သမီး ဖြူနဲ့ ပေါင်းတာတောင် သိပ်မကြိုက်ဘူး"

"အခု ငါသူ့နောက်လိုက်တာနဲ့ တောင် အတင်းပြန်လွှတ်နေလို့ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး အကြံအဖန်လုပ်ပြီး လိုက်လာရတယ်"

"ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့ ၊ တစ်နေ့တော့ ကိုသူရိန် စိတ်ချမ်းသာမှာ ပါ"

"စိတ်ချ၊ ငါကဘယ်တော့မှ မလျှော့ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ မြတ်နိုးရဲ့ အချစ်ကိုရမယ်လို့ သေချာပေါက် တွက်ပြီးသား"

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ်မှာ ပင် မြတ်နိုးသူက ရုံးတက်လက်မှတ်ကိုထိုးပြီး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

"နင်တို့ အိုဗာတိုင်ဆင်းရဲမှာ ဆိုတော့ ညနေဘာစားမလဲ၊ ငါလာပို့ပေးမယ်"

"ငါ့ကို ခေါက်ဆွဲသုပ်လာပို့ပေးဟာ"

"မြတ်နိုးရော ..."

"အိမ်ကထမင်းထည့်လာတယ်"

"ဖြူဖြူအတွက်လာပို့ရင်းနဲ့ မြတ်နိုးအတွက်ပါ ဝယ်ခဲ့မယ်"

"ရတယ်၊ မစားချင်ဘူး"

"ကိုယ်သွားမယ်နော်၊ ညနေလာခဲ့မယ်"

"မစားပါဘူးဆိုမှ ဇွတ်ကြီးပါလား"

"ဟုတ်တယ် ... မြတ်နိုးရဲ့၊ ကိုယ်က ဇွတ်ကြီးပဲ"

မျိုးသူရိန် ရယ်မောပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည် ။ မြတ်နိုးသူက မ
ကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုနေ သည် ။

"ဘာလဲ မြတ်နိုး၊ မကြည်ဘူးလား"

"မစားပါဘူးဆိုမှ စေတနာပိုနေတယ်၊ အမြင်ကိုကတ်တယ်"

"သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဝယ်ကျွေးတာပဲဟာ၊ စားလိုက်ပါ၊ စေတနာ
နဲ့ ကျွေးရင် စားရတယ်ဟ"

"သူ့စေတနာကို ငါကြောက်တယ်"

"မြတ်နိုးရယ် ... ကိုသူရိန်က ရုပ်လဲချောတယ်၊ ဝင်ငွေလဲမဆိုးပါဘူး
ဟာ၊ သူ့ကို နင်ဘာပြုလို့ ပြန်မချစ်တာလဲ"

"ချစ်လို့ မရတာကို ငါကဘာအကြောင်းပြချက်ပေးရဦးမှာ လဲဟာ"

မြတ်နိုးသူက စကားဖြတ်ပြီး အလုပ်တွေကိုငုံပြီး လုပ်နေသဖြင့်
ဖြူဖြူက စကားမဆက်တော့ဘဲ သူ့အလုပ်ကို လုပ်နေလိုက်သည် ။

ညနေစောင်းမှာ မျိုးသူရိန်က ခေါက်ဆွဲသုပ်အထုပ်များ နှင့် ရောက်

လာသည်။ ။

"ဟယ် ... ကိုသူရိန်က အချိန်တိကျလိုက်တာ"

ဖြူဖြူက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြောသည်။ ။ မျိုးသူရိန်က ခေါက်ဆွဲသုပ် အထုပ်များကို ဖြူဖြူရဲ့ စားပွဲ ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

"နင်နဲ့ မြတ်နိုးအတွက် ဝယ်လာတာ၊ လောက်မလား"

"ဟယ် ... အများကြီးတော့၊ ထမင်းလွတ်တောင်စားလို့ ရတယ်"

"စားကြလေ ... ပွကုန်မယ်"

"မြတ်နိုးမစားဘူးနော်"

"ကြည့် ... ၊ အဲဒီမြတ်နိုးတစ်ယောက်က သိပ်ပြီးလေစိမ်းတိုက်တာပဲ"

ဖြူဖြူက မြတ်နိုးသူကို မကျေမနပ်နှင့်ပြောသည်။ ။ မျိုးသူရိန်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မြတ်နိုးသူ ကိုကြည့်သည်။ ။

"မြတ်နိုးရာ ... ကိုယ်က စားစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ ဝယ်လာတာ၊ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကွာ"

"ဟုတ်သားပဲ မြတ်နိုးရာ၊ လာပါ ... စားကြရအောင်"

ဖြူဖြူကအတင်းဆွဲခေါ်မှ မြတ်နိုးသူက ဖြူဖြူရဲ့ စားပွဲသို့ပါ လာပြီး ထိုင်သည်။ ။

"ကိုသူရိန်ရော စားပြီးပြီလား"

ဖြူဖြူက ကိုသူရိန်ကိုမေးသည်။ ။

"မစားရသေးဘူး၊ ပြန်မှ ထမင်းစားမယ်"

"ဒီမှာ အများကြီးပဲ၊ ဖြူတို့ နှစ်ယောက်တည်းမကုန်ဘူး၊ ကိုသူရိန်ပါ စားနော်"

"မစားတော့ပါဘူး"

"စားပါ ကိုသူရိန်ရယ်"

ဖြူဖြူက လက်ဆေးပြီး အသုပ်များကို နယ်ဖတ်ပေးသည်။ ။ မြတ်နိုးသူက ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့် သည်။ ။ သုံးယောက်သား အတူတကွ စားသောက်ကြသည်။ ။

မျိုးသူရိန်က မကြာခဏ မြတ်နိုးသူရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ခိုးကြည့်သည်။ ။ မြတ်နိုးသူကြောင့် အချစ်ကို သူပထမဆုံး တွေ့ရှိခံစားခဲ့ရသည်။ ။ မြတ်နိုးသူသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာတည်းက သူ့နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးခဲ့သည်။ ။

မယုတ်မလျော့သောအချစ်တွေနှင့် မြတ်နိုးသူကို သူချစ်ခဲ့သည် မှာ အချိန်တွေကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ။ မြတ်နိုးထံမှ တုံ့ပြန်မှုက ခုအချိန်ထိ သူမရရှိသေးပါ။ မြတ်နိုးသူ ပြန်ချစ်လာသည် အထိ ဇွဲမလျော့ဘဲ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေမည်ဖြစ်သည်။ ။

မျိုးသူရိန်က စားသောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နေကာ ပြန်သွားသည်။ ။ မြတ်နိုးသူနှင့် ဖြူဖြူတို့ က အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ကြသည်။ ။ ညအလုပ်ပြီး၍ မြတ်နိုးသူက ဖြူဖြူနဲ့ အတူပြန်ခဲ့သည်။ ။

"မြတ်နိုးရယ် ... ကိုသူရိန်ကို နင်ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာ လဲ"

"လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ဒီစကားကို ကိုသူရိန်ခဏခဏမေးလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ သူကပါလာပြန်ပြီ"

"နင့်အပေါ်သူက သိပ်ပြီးစိတ်ရှည်တာ၊ အတော်လေးချစ်ရှာတာ၊ ဒီ

လိုလူမျိုးကို နင်ညှဉ်းမထား ပါနဲ့ ဟာ"

"ညှဉ်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူ့ကိုမှ ငါမချစ်သေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်အဖြေပေးနိုင်မှာလဲ"

"နင်စဉ်းစားနေတုန်းပဲလား"

"အင်း"

"ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီ၊ ဘယ်အချိန်ထိ နင်ကစဉ်းစားနေဦးမှာလဲ
၊ ကြည့်လဲလုပ်ဦး၊ စဉ်းစား ရင်းနဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကိုရောက်သွားမယ်"

"သူ့ကိုမှ ငါမချစ်သေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအဖြေပေးရမှာလဲ"

"စဉ်းစားလို့ အဖြေမထွက်သေးရင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြန်ချစ်လိုက်ပေါ့
ဟာ"

"အချစ်ဆိုတာ အဲလိုလုပ်ယူလို့ ရရင်ကောင်းသားပဲ"

"နင့်ကိုမြှောက်ပေးသာပေးရတယ်၊ နင့်အမေကိုတော့ ငါကြောက်တယ်"

"နင်သာ အဲလိုအားပေးနေတာသိရင် မေမေကငါ့ကို နင်နဲ့ မပေါင်းခိုင်းမှာ သေချာတယ်"

"ငါအခုပြောနေတဲ့ အကြောင်းတွေ နင့်အမေကိုပြန်မပြောနဲ့ နော်၊ ငါ့ကို လာပြီး ရန်ထောင်မှာ ကြောက်တယ်"

"ဘယ်ပြောပါ့မလဲ ဖြူဖြူရယ်"

"နင့်အမေက ကိုသူရိန်ကို အသားလွတ်ကြီး မုန်းနေတာနော်"

"အသားလွတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုသူရိန်နဲ့ သဘောမတူနိုင်လို့ သူမုန်းနေတာပါ"

"ကိုသူရိန်ကို နင်ပြန်မချစ်သေးတာ နင့်အမေကြောင့်လား"

"အဲဒီအကြောင်းလဲ တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့"

"ဒါဆို နင့်အမေ သဘောတူတဲ့ လူနဲ့ မှ နင်ယူမယ်ပေါ့"

"အဲဒီလောက်ထိ တွေးမထားသေးပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ရင်
ထဲမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ မရှိသေးတာ အဓိကပါ"

"ကြည့်ပါဦး ... စကားတပြောပြောနဲ့ လာလိုက်တာ အိမ်ကိုရောက်မှ
နီးမသိ ရောက်ပြီ"

ဖြူဖြူက သူ့အိမ်ရောက်ပြီမို့ ပြောရင်း မြတ်နိုးသူကို နှုတ်ဆက်သည်

။

"နင်ပြန်တော့နော် ... မြတ်နိုး"

"အင်း၊ မနက်ကျရင် ငါ့ကိုစောင့်မလား"

"စောင့်နေမယ်"

"ကောင်းပြီ"

မြတ်နိုးသူက လမ်းအတွင်းဘက်မှာ ရှိသော သူ့အိမ်ဆီသို့
ဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။
